

Een priesterlijke houding bij tucht

‘Men hoort algemeen van hoererij onder u ... En u bent opgeblazen, en hebt niet veeleer getreurd’
(1 Korinthe 5:1-2).

De volkomen onverschilligheid van de Korintiërs deed Paulus verdriet, omdat daaruit een complete *gewetenloosheid* bleek. Zelfs de meest onwetende gelovige zou, als hij geestelijk was, treuren om de situatie. Een situatie van dergelijk kwaad in een vergadering of gemeente behoort beslist te leiden tot een diep zelfonderzoek bij alle gelovigen. Wanneer iets dergelijks openbaar wordt, is er gelegenheid voor *zelfverwijt*. Was er gelet op de afgedwaalde? Was er voor hem gebeden, en had hij een godvrezend voorbeeld gehad? Hoeveel gevallen van uitzonderlijke tucht zijn er nodig geweest nadat deze zorg verwaarloosd was?!

In welke geest moeten we handelen? Het moet overduidelijk zijn dat er geen veroordelende geest heerst, en dat men alleen de eer van God op het oog heeft. Het is beslist onnodig dat de hele vergadering of gemeente betrokken wordt bij de bijzonderheden van een situatie. Gerijpte Godvrezende broeders die het vertrouwen genieten van de gelovigen, kunnen de zaak grondig onderzoeken. Als de berichten waar blijken te zijn en de persoon zich niet wil bekeren, dan kunnen deze broeders bekendmaken dat de persoon een boze is; dan moet de vergadering of gemeente die persoon uit het midden wegdoen (vs. 13). Je bezighouden met kwaad, zelfs wanneer dat nodig is, is verontreinigend en hoe minder mensen erbij betrokken zijn hoe beter!

De harten van hen die werkelijk geoefend zijn, zullen gevuld zijn met liefde voor de zondaar. Zij zullen een liefde hebben zoals God die heeft wanneer Hij tuchtigt: een liefde die treurt terwijl ze straft. Afrekenen met kwaad is een priesterlijke taak, en tegenwoordig vergeten gelovigen vaak dat zij een priesterlijke taak hebben. Zolang de gelovigen in gemeenschap blijven met God, zal Hij de leiding en de kracht geven die nodig zijn voor dit priesterlijk werk.

S. Ridout